

byla ve příčině řečeného nároku úplně odškodněna 3.000 Kč a proto prohlásila, že nemá nijakých nároků ze svého úrazu. Odvolací soud považuje ono právní jednání za smlouvu, kterou udánliví zástupcové dolnorakouských zemských pojišťovacích ústavů ve Vídni uzavřeli ve prospěch žalovaného ve smyslu §u 881 obč. zák. Této právní povahy však řečené jednání právní zřejmě nemá. Dle §u 881 obč. zák. smlouva ve prospěch třetího vzchází tenkrát, když si někdo dá slíbiti nějaké plnění někomu třetímu, v tom případě však dovolatelka ve svém prohlášení o odbytném jediné prohlásila, že od dolnorakouského zemského Úrazového a povinné ručení pojišťujícího ústavu obdržela hotově 3.000 Kč jako náhradu za ztráty, které jí vzešly tím, že si při řezačce rozdrtila palec, ukazovák a prsteník a že tímto odškodněním byly vyrovnány veškeré škody z řečeného úrazu úplně, že se vzdává proto výslovně jakýchkoli na tomto úrazu spočívajících nároků, ať jsou jakéhokoliv původu, vůči řečenému ústavu jakož i vůči jakékoliv třetí osobě nebo ústavu. Smír (§ 1380 obč. zák.) je smlouvou a proto jeví účinky pouze mezi smluvními stranami a jich dědici. Pro singulární právní nástupce a proto nim je smír účinný jen, když vstoupili v právní poměr smírem upravený p o u z a v ř e n í s m í r u. Z toho plyne, že kdyby šlo o smír, nemohl by se smíru žalovaný vůči žalobnímu nároku dovolatelky dovolávat s právním účinkem, poněvadž ani nedokázal, ani ne tvrdil, že byl při smíru smlouvce, nebo že k němu dodatečně přistoupil.

Čís. 3504.

Faktura, obsahující dvoje platiště a jen jedno sudiště, nezakládá důvodu příslušnosti dle §u 88, odstavec druhý, j. n., jenž předpokládá, že splniště jest v obvodu soudu, u něhož má býti žalováno.

(Rozh. ze dne 19. února 1924, R I 88/24.)

Žalobu o zaplacení kupní ceny 16.791 Kč zadal žalobce u obchodního soudu v Praze, opřev ji co do místní příslušnosti o § 88, odstavec druhý j. n. Námitku místní nepřislušnosti s o u d p r v é s t o l i c e z a m í t l, r e k u r s n í s o u d j í v y h o v ě l a žalobu odmítl. D ů v o d y: Místní příslušnost procesního soudu zakládá žalobce ve smyslu §u 88 odstavec druhý j. n. na nesporné skutečnosti, ve žalovaná strana přijala zároveň se zbožím jí zaslanou fakturu, která byla opatřena doložkou, že jest jí platiti a žalovati v Karlíně. Než rovněž nesporno jest, že oné fakture ještě připojena byla doložka »zahlbar auf mein Konto bei der Bank für Handel und Industrie in Darmstadt«, to jest že žalovaný fakturovanou cenu platiti má v Darmstadtě. Faktura označuje tudíž dvoje místa platební a jen jedno místo, kde má býti žalováno. Není tudíž dle faktury shoda místa placení s místem žaloby, a není také jednoho určitého místa placení, jak jest předpokladem příslušnosti dle druhého odstavce §u 88 j. n. a proto také tato místní příslušnost dle zaslané a přijaté faktury pro žalobu, o niž jde, založena není.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud souhlasí ve shodě se svým posavadním rozhodováním — srovnej rozhodnutí ze dne 3. ledna 1922 R I 1495/21 čis. 1394 sbírky Dra Vážného — s napadeným rozhodnutím rekursního soudu i jeho odůvodněním. Stěžovatel jest v rozporu sám se sebou, když na jedné straně z okolnosti, že nepřeskrtl na faktuře p ř e d t i š t ě n é d o l o ž k y: »Zahlbar und klagbar in Karolinenthal«, dovozuje, že smluvním místem placení jest Karlín, a že žalovaná firma jest p o v i n n a tam plniti, na druhé straně však uznává sama, že žalovaná firma m á p r á v o podle p ř i p s a n é d o l o ž k y »Zahlbar auf mein Konto bei der Bank für Handel und Industrie in Darmstadt« plniti v Darmstadtě. I kdyby byl správným názor žalobcův, že obě doložky mohou obstáti vedle sebe, nelze pokládati Karlín za výhradné místo plnění pro žalovaného, pročez nemůže se žalobce dovolávat předpisu Šu 88 j. n., který předpokládá, že místo plnění jest v obvodu soudu, u něhož má býti podána žaloba. Že by pouhou fakturní doložkou mohl býti smluven soud p ř i s l u š n ý pro podání žaloby i tehdy, když žalovaný jest podle ujednání oprávněn plniti mimo obvod tohoto soudu, nelze z Šu 88 j. n. vyčísti a nelze to pro vyjimečný ráz tohoto zákonného předpisu rozšiřujícím výkladem do něho vkládati, to tím méně, jelikož by takový výklad zřejmě odporoval všeobecnému a proto i pro obchodníky platnému předpisu Šu 104 j. n. o dohodě o soudní příslušnosti.

Čís. 3505.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čis. 320 sb. z. a n.).

Podmínkou rozluky manželství pro nepřekonatelný odpor, bez ohledu na to, zdali jde o žalobu či o žádost, jest s o u h l a s d r u h é h o m a n ž e l a a to zejména i v případech Šu 18 zákona, leč že by od rozvodu uplynula tři léta a šlo o manželství, rozvedené před působností zákona.

(Rozh. ze dne 19. února 1924, R I 119/24.)

Žádost manžela ze dne 29. září 1923, by rozloučeno bylo jeho manželství, rozvedené usnesením ze dne 1. září 1920, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, a poukázal žadatele na pořad práva, ježto manželka nedala k rozluce souhlasu. R e k u r s n í s o u d usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle spisů nejsou zde podmínky Šu 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čis. 208 ř. zák., neboť není tu ani zmatečnosti, ani rozporu se spisy, ani zřejmě nezákonnosti a dovolací rekurs ani netvrdí, že tyto podmínky neb alespoň jedna z nich zde jsou. Mohly by tedy vývody dovo-